

ON THE IMPATIENCE OF ACCELERATIONISM

OVER HET ONGEDULD VAN ACCELERATIONISME

In this article, Thijs Witty argues that accelerationism is a theoretical provocation involving a deadlock: either we embrace the technological complexity of late capitalism, or we will be stuck with a new primitivism resulting in complete disintegration. In any case, there seems to be no time left for contemplation or reflection.

Thijs Witty stelt dat accelerationisme een theoretische provocatie met een patstelling is: óf we omarmen het laatkapitalisme met zijn technologische complexiteit, óf we verzanden in een nieuw primitivisme gevolgd door algehele disintegratie. Er lijkt in ieder geval geen tijd meer voor bezinning of reflectie.

1

A man is sedulously looking for his keys under an isolated lamppost. Beyond this lamppost, the street is entirely dark. A passer-by offers to help him, but after some time becomes somewhat suspicious. "Are you sure this is where you lost your keys?" The answer is: "Of course not! But this is the only where place I can see anything, so where else should I look for them?"

This parable contains two contradictory metaphorical meanings. According to the first, the speculative moment conquers the darkness, and the objects of knowledge are placed far beyond the limits of ordinary perception: a hymn to Enlightenment thinking. The other is more sceptical and asserts that the true subject of the doctrine of Enlightenment is the man under the lamppost, endlessly lingering in the sparsely lit domains of perceivable reality.

Holding these antagonistic conclusions together is a fundamental predicament for speculative action: while speculation is necessary insofar as other means alone do not suffice for pushing forward ground-breaking forms of thinking and acting, the sum of all our speculative discoveries do not guarantee better knowledge, let alone a better humanity. Much post-Marxist betrothal, for instance, prefers reflection to speculation, also because of the manifold associations with totalitarianism and technocracy that Enlightenment doctrines evoke. In the twentieth century, many – including the German critical theorists of the Frankfurter Schule, post-structuralists from French and Anglo-American intellectual circles, but also scientists who saw their positivism being parcelled out by the functionaries of free trade – had come to the conclusion that speculation is an epistemology of the market, and its universalism the doctrinal veil of capital. With Auschwitz, the Gulag, and Hiroshima, Enlightenment thinking seemed to have lost its last emancipatory remains during the short twentieth century.¹

In the recent activities of a group of thinkers, however, the Enlightenment project

1

Een man zoekt naarstig zijn sleutels onder het licht van een eenzame lantaarnpaal. De straat is verder volledig duister. Een passant biedt hem hulp aan, maar vraagt na verloop van tijd enigszins wantrouwig: "Weet u wel zeker dat u uw sleutels hier verloren bent?" Het antwoord luidt: "Natuurlijk niet! Maar dit is de enige plek waar ik iets kan zien, dus waar zou ik anders moeten zoeken?"

Deze parabel draagt twee tegenstrijdige metaforische boodschappen in zich: in de ene versie bedwingt het speculatieve moment de duisternis en worden de kennisobjecten ver buiten de beperkingen van de alledaagse waarneming geplaatst; een lofzang op het Verlichtingsdenken. De andere versie is sceptisch en concludeert dat het werkelijke onderwerp van de verlichtingsdoctrine de man onder de lantaarnpaal is, eindeloos dralend in de schaars verlichte domeinen van de waarneembare werkelijkheid.

De scharnier die deze twee antagonistische conclusies met elkaar verbindt, verbergt een fundamenteel dilemma voor speculatief handelen. Speculatie is noodzakelijk omdat andere middelen niet volstaan om grensverleggend denken en handelen voort te stuwen. Maar de som van alle mogelijke speculatieve ontdekkingen biedt geen garantie voor een beter weten, laat staan voor een beter mens. Zo is het mede vanwege de associaties met totalitarisme en technocratie die verlichtingsdoctrines oproepen dat veel post-marxistisch engagement de voorkeur houdt voor reflectie. Dat speculatie een epistemologie van de markt is, en haar universalisme de doctrinaire sluier van het kapitaal, is in de 20^e eeuw al vaak vastgesteld – onder meer door de Duitse kritische theoretici van de Frankfurter Schule, poststructuralisten uit Franse en Anglo-Amerikaanse intellectuele milieus, maar ook door wetenschappers die hun positivisme verkaveld zagen worden door de functionarissen van de vrije handel: met Auschwitz, de Goelag en Hiroshima leek het verlichtingsdenken zijn laatste emancipatoire elan gedurende de korte twintigste eeuw voorgoed te hebben verspeeld.¹

is revitalized. I am referring here to an intellectual *Wende* that is commonly united – albeit only for the sake of convenience – under the category of speculative realism, but whose proponents cannot be reduced to a single political orientation or doctrine.² At the very least, these thinkers share an interest in (rationalistic) universalism and an unorthodox interpretation of Marxist political economy, both of which can be related to more current interpretations of the present planetary conjuncture: multinational corporatism, late capitalism, and cybernetic automation. Of key importance in these interpretations is that the technological developments of the industrial revolution are not only irreversible, but also form an absolute condition for any kind of social, economical, and political action. This is hardly an extraordinary insight, but one with far-reaching consequences nonetheless; because of the dominance of mechanic automation, for instance, the current processes of production can no longer be described as meaningful – meaningful for *us*, that is – but rather as algorithmic and automated, causing the worker to be reduced more and more to a mere carnal side-effect of the inorganic machines of capital.³

The steady replacement of variable (human) to constant (mechanic) capital is a process that has been ongoing since the beginning of the industrial revolution (Marx conceptualized it, the Luddites fought it), and the traditional concepts of human being or subject have therefore been suspended for some time now. But while one of Marxism's paradigms – captured in the concept *Gattungswesen* – is that man is no more than the sum of all his productivity in a certain historical epoch, the recent cybernetic revolution is currently challenging everything we thought we knew about *consciousness*. The most succinct description of this revolution is that of the enigmatic British philosopher Nick Land, whose work is an important source of inspiration for many of the arguments I shall bring to the fore here. Land writes that “[t]he high road to thinking no

In het recente werk van een aantal hedendaagse denkers wordt het Verlichtingsproject echter nieuw leven ingeblazen. Het betreft een intellectuele *Wende* die gemakshalve vaak samengebracht wordt onder de naam speculatief realisme, maar waarvan de voorstanders niet te reduceren zijn tot een enkele politieke oriëntatie of doctrine.² De minimale overeenkomsten zijn een gedeelde interesse in (rationalistisch) universalisme en een onorthodoxe interpretatie van marxistische politieke economie, die op hun beurt in verband gebracht kunnen worden met meer gangbare duidingen van de huidige planetaire conjunctuur: multinationaal corporatisme, laatkapitalisme, en cybernetische automatisering. Een hoofdzaak in deze duidingen is dat technologische ontwikkelingen van de industriële revolutie niet alleen onomkeerbaar zijn, maar ook de absolute voorwaarde voor elke sociale, economische, en politieke actie. Dit is allerminst een opmerkelijk inzicht, maar het heeft wel vergaande consequenties: door de dominantie van mechanische automatisering kunnen de huidige productieprocessen bijvoorbeeld niet langer echt betekenisvol of menselijk genoemd worden – dat wil zeggen: voor *ons* – maar eerder algoritmisch geformuleerd en machinaal geautomatiseerd, waardoor de werker steeds meer het vlezige bijeffect wordt van de orgaanloze machines van het kapitaal.³

De gestage vervanging van variabel (menselijk) tot vast (machinaal) kapitaal was sinds het begin van de industriële revolutie al een bekend proces (Marx conceptualiseerde het, Luddieten bevochten het) en de traditionele concepten van mens of subject waren dus al veel langer opgeschort. Maar waar een conventioneel marxistisch adagium luidt dat de mens niets anders is dan het geheel van alle productiviteit die ze bezigt in een bepaalde historische periode, samengebracht in het begrip *Gattungswesen*, leidt de recente cybernetische revolutie op haar beurt tot een keerpunt in alles wat we dachten te weten over *bewustzijn*. De meest pregnante beschrijving van deze revolutie wordt gegeven door de enigmatische Britse filosoof Nick Land, wiens werk een

longer passes through the deepening of human cognition, but rather through a becoming inhuman of cognition, a migration of cognition out into the emerging planetary technosentience reservoir, into ‘dehumanised landscapes ... emptied spaces’ where human culture will be dissolved.”⁴

The diagnoses of industrialized capitalism and cybernetic cognition converge in the accelerationistic hypothesis. Accelerationism wants a total acceleration, as well as an adequate understanding of that acceleration. That is to say: both a theory and a practice that not only accepts the obsessive speed of capitalist relations, but also embraces these strategically. In other words, we are concerned here with a perspective on the conditions of a revolution in times of a capitalist universalism; a ‘what to do?’ that has been articulated by Gilles Deleuze and Félix Guattari as follows: “Which is the revolutionary path? [...] To withdraw from the world market? [...] Or might it be to go in the opposite direction? To go still further, that is, in the movement of the market, of decoding and deterritorialization?”⁵

Some decades later, the British theorist Benjamin Noys came up with the official name for accelerationism – only to distance himself from its political implications – while the independent publisher Urbanomic together with Merve Verlag published the volume *#Accelerate: the Accelerationist Reader* earlier this year.⁶ This volume explains the accelerationist point of view in largely affirmative terms: “Accelerationism is the name of a political heresy: the insistence that the only radical political response to capitalism is not to protest, disrupt, or critique, but to accelerate and exacerbate its uprooting, alienating, decoding, abstractive tendencies.”⁷ There is no such thing as a standard accelerationist programme, and self-acclaimed accelerationists are rather rare. There are, however, numerous accelerationist positions, recognizable here and there with various theorists. The volume, therefore, is not as eclectic as it is comprehensive.

belangrijke inspiratiebron is voor veel van de argumenten die hier behandeld zullen worden. Hij schrijft dat “de gouden weg naar het denken niet langer de dieptes van menselijk bewustzijn passeert, maar eerder een onmenselijk [*inhuman*] geworden cognitie die richting een opkomend planetair technobewustzijn is gemigreerd, waar ‘gedehumaniseerde landschappen en lege ruimtes’ alle menselijke cultuur doen opgaan in het niets.”⁴

Deze diagnoses van kapitalisme en cybernetische cognitie komen samen in de accelerationistische hypothese. Accelerationisme wil zowel algehele versnelling als een adequaat begrip van die versnelling. Dat wil zeggen: zowel een theorie als een praktijk die de obsessieve snelheid van kapitalistische relaties niet alleen accepteert, maar ook strategisch omarmt. Anders gezegd betreft het een perspectief op de voorwaarden van een revolutie in tijden van kapitalistisch universalisme; een ‘wat te doen?’ dat door Gilles Deleuze en Félix Guattari als volgt werd geformuleerd: “wat is de revolutionaire weg? [...] Vertrekken uit de wereldmarkt? [...] Of juist de omgekeerde richting ingaan, meevaren op de stromingen van de markt, opgaan in decodering en deterritorialisatie?”⁵

Enkele decennia later gaf de Britse theoreticus Benjamin Noys het accelerationisme zijn officiële naam – om zich vervolgens te distantiëren van de politieke implicaties – terwijl de autonome uitgever Urbanomic eerder dit jaar de bundel *#Accelerate: the Accelerationist Reader* uitbracht.⁶ Deze publicatie legt de accelerationistische positie grotendeels affirmatief uit: “Accelerationisme is de naam van een politieke ketterij: de nadrukkelijke stelling dat het enige radicale politieke antwoord op kapitalisme niet protest, verstoring, onderbreking, of kritiek is, maar juist een versnelling van zijn ontwrichtende, vervreemdende, decoderende en abstraherende neigingen.”⁷ Er is geen accelerationistisch standaardprogramma en zelfverklaarde accelerationisten zijn relatief zeldzaam. Wel zijn er talrijke accelerationistische posities, hier en daar te herkennen in het werk van deze of gene theoreticus. De bundel is daarom niet eens zozeer eclecticisch als wel veelomvattend. Het

It contains various genealogical pathways representing diverse positions on the accelerationist spectrum: from Nick Land's sardonic nihilism and the cyberoptimism he shares with Sadie Plant, Gilles Deleuze, and Félix Guattari, to the anarcho-primitivistic side notes and the more autonomist revisions of Antonio Negri.

The most programmatic contribution to the volume is written by the British academics Alex Williams and Nick Srnicek, whose '#Accelerate: Manifesto for an Accelerationist Politics' was the immediate cause of a new articulation of the accelerationist theory and practice. While the text at first sight strikes one as an internal briefing for Marxist thinkers, it in fact offers a synthesis of the diverse problems and solutions that are discussed in the volume. Williams and Srnicek argue that the current leftist strategies and forms of organization remain utterly helpless in the face of the hydra that is global capital, and that only an adequate rationalism will be able to confront the catastrophe of planetary capitalism. A banal reading of the accelerationist point of view would be that only an explosion of deterritorializing and abstracting capital offers hope for a post-capitalist order, because a definite rupture would only be possible by means of such an "acceleration" of the internal and fundamental contradictions of capitalism.⁸ However, Williams and Srnicek write: "We do not present any particular organisation as the ideal means to embody these vectors. What is needed [...] is an ecology of organisations, a pluralism of forces, resonating and feeding back on the comparative strengths."⁹

A more interesting interpretation of their analysis would be that the eradicating effects of cybernetic automation and mechanic production should in fact be understood as progressive, as no conceivable way out without speculative prognosis.¹⁰ Both the arts and sciences will have to re-orientate themselves on the progressive dimensions of the otherwise deeply despised system: after all, cybernetic abstractions, like algorithms and

bevat verschillende genealogische lijnen die de verschillende posities op het accelerationistische spectrum vertegenwoordigen: van Nick Land's sardonische nihilisme en het cyberoptimisme dat hij deelt met Sadie Plant, Gilles Deleuze en Félix Guattari, tot aan de anarcho-primitivische kanttekeningen van Jacques Camatte en de meer autonomistische revisies van Antonio Negri.

De meest programmatische bijdrage is geschreven door de Britse academici Alex Williams en Nick Srnicek, wiens '#Accelerate: Manifesto for an Accelerationist Politics' (2013) aanleiding was voor een nieuwe formulering van accelerationistische theorie en praktijk. Hoewel de tekst aanvankelijk overkomt als een intern communiqué aan marxistische denkers, biedt het in feite een synthese van de diverse problemen en uitwegen die in de bundel worden genoemd. Williams en Srnicek stellen dat huidige strategieën en organisatievormen van linkse politiek onmachtig zijn tegenover de veelkoppige hydra van het globale kapitaal en dat alleen een adequaat rationalisme de rampspoed van het planetaire kapitalisme het hoofd kan bieden. Een clichématige lezing van hun accelerationistische uitgangspunt zou zijn dat alleen een explosie van deterritorialiserend en abstraherend kapitaal hoop biedt op een postkapitalistische orde, omdat alleen met dergelijke 'acceleratie' de fundamentele contradicties van het kapitalisme tot een definitieve breuk zouden leiden.⁸ Williams en Srnicek schrijven echter: "We hebben geen specifieke politieke organisatie in gedachten als ideaal middel voor de vectoren die we hier bespreken. We zijn op zoek naar een ecologie van organisaties en een pluralisme van krachten die elkaar spiegelen en met elkaar resoneren."⁹

Wél een belangwekkende lezing van hun analyse is dat ontwortelende werkingen van cybernetische automatisering en machinale productie juist als progressief begrepen moeten worden en dat er geen uitweg denkbaar is zonder speculatieve prognose.¹⁰ Zowel kunst als wetenschap zal zich moeten heroriënteren op de progressieve dimensies van het anders zo gehate systeem: cybernetische abstracties zoals

simulation models offer workable scenarios, to which new forms of action could be linked, “[i]mprovisatory and capable of executing a design through a practice which works with the contingencies it discovers only in the course of its acting, in a politics of geosocial artistry and cunning rationality.”¹¹ In conclusion: it no longer suffices to map out the eradicating effects of capitalism by means of a subversive visual design or *détournement*, since the real outrage is that the complexity of planetary capitalism humiliates practically every conceptual model. The only way out of this stalemate is to come up with abstractions even *more* abstract than those created by capitalism itself.

The role of design is intertwined with the accelerationist position in several ways: accelerationism invites one to measure, weigh, and reform the material as well as the immaterial world; it embraces a speculation that is unrestrained by the necessity of a fundamental idea or a basic principle, and furthermore, it searches for hopeful scenarios in the boundless potential of imagination. That the accelerationist hypothesis is most successful amidst the creative class, by the way, is interesting for three reasons. First of all, the success of accelerationism underscores the possible alliances between various cognitive workers in the so-called post-industrial societies, workers that are usually separated from one another because of professionalisation and specialisation. Also, it says a lot about the relatively open discursive spaces of (or parts of) the western culture industry, where “radical” political critique is usually absorbed relatively effortlessly by art academies and biennials, with the all-encompassing market relations in turn pacifying these critiques and restructuring them into commodities. Finally, it confirms a definite rupture between design theory and humanistic frames of reference: the important issue is no longer “what does a design and form do *for us*?” or “how do *we* relate to design” – issues that virtually always use concepts like *use* or *intention* as a touchstone.

algoritmes en simulatiemodellen bieden namelijk werkbare scenario’s, waar vervolgens nieuwe actievormen aan verbonden kunnen worden, “provisorisch en in staat tot het uitvoeren van een ontwerp dat alle willekeurigheden omarmt die tijdens de uitvoering ontdekt worden”¹¹ Samenvattend: het volstaat niet langer om ontwichtingen in kaart te brengen middels subversief visueel ontwerp of *détournement*, want het werkelijke schandaal is dat de complexiteit van planetair kapitalisme praktisch elk conceptueel schema vernedert. De impasse kan alleen doorbroken worden met abstracties die nóg abstracter zijn dan die welke het kapitalisme zelf creëert.

De rol van ontwerp is in een aantal variaties vervlochten met deze accelerationistische positie: het nodigt uit tot het meten, wegen en hervormen van de materiële én immateriële wereld; het omarmt een ongebreideld gokken zonder de noodzaak van een grondbegrip of eerste beginsel; en verder zoekt het naar hoopvolle scenario’s in de eindeloze potentie van de verbeelding. Dat de accelerationistische hypothese zich daarnaast ook grondvest in een publiek van creatievelingen is eveneens om drie redenen interessant. Zo benadrukt het de mogelijke kruisbestuivingen tussen allerlei cognitieve werkers in zogenaamd postindustriële samenlevingen, die door professionalisering en specialisering anders vaak juist uit elkaar gehouden worden. Ook spreekt het boekdelen over de relatief open discursieve ruimtes van (delen van) de westerse cultuurindustrie. Zo kan ‘radicale’ politieke kritiek doorgaans relatief probleemloos opgenomen worden in kunstacademies en biënnales, terwijl de allesomvattende marktrelaties ze op hun beurt hervormen en pacificeren in koopwaar. Als laatste onderschrijft het een definitieve breuk tussen ontwerptheorie en humanistische referentiekaders. Leidende thema’s zijn niet ‘wat doet ontwerp en vorm voor ons?’ en ‘hoe verhouden wij ons tot ontwerp?’ – vragen die vrijwel altijd getoetst worden aan concepten als nut of intentie – maar zijn vrijwel volledig vervangen door een performatief model waar vragen van goed

These questions have now been replaced almost completely by a performative model in which 'right' or 'wrong' questions become irrelevant and experimentation reigns supreme.

2

The recent accelerationist heresy proposes an anti-egalitarian politics. Williams and Srnicek articulate their position by shoving forward a deadlock: "[t]he most important division in today's Left is between those that hold to a folk politics of localism, direct action, and relentless horizontalism, and those that outline what must become called an accelerationist politics at ease with a modernity of abstraction, complexity, globality, and technology."¹² And then, the consequences of this deadlock: "[t]he choice facing us is severe: either a globalised post-capitalism or a slow fragmentation towards primitivism, perpetual crisis, and planetary ecological collapse."¹³

Proponents of such an accelerationism believe that not everyone is capable of insurgence and resistance, or even of identifying suppression and exploitation. As a response to certain sacred cows and opportunistic professionals of activism, the accelerationist heresy is effective. But the fact that it now also takes aim at forms of resistance that, according to this heresy, have not even seen the light of day in the first place, testifies to its impatience. Accelerationism categorically declines slow and reactive forms of resistance, such as unionism, identity politics, or local grassroots interventions. Instead, it is in search of a new elite, capable of leading others by means of technical ingenuity and speculative prescriptions. Most people, however, have no choice but to mobilize themselves on a local scale, by way of modestly scaled interventions. The reason for this is an impasse of an actuality in which the grand narratives are not necessarily absent, but rather splintered by the many laborious negotiations with capitalist demands, an impasse that is perhaps conceptualized most adequately in the term *arrested development*.

of fout irrelevant zijn en experimenten de boventoon voeren.

2

De recente accelerationistische ketterij staat een anti-egalitaire politiek voor. Zo formuleren Williams en Srnicek hun positie met de volgende patstelling: "De meest belangrijke tweedeling in hedendaags links is tussen degenen die zich vasthouden aan een volkspolitiek van lokalisme, directe actie, en eindeloos horizontalisme, en degenen die een accelerationistische politiek voorstaan, een politiek die op zijn gemak is met een moderniteit van abstractie, complexiteit en technologie."¹² En dan volgt de consequentie: "We staan voor een zware keuze: of we kiezen een geglobaliseerd postkapitalisme, of we gaan voor een langzame fragmentering richting primitivisme, eindeloze crisis, en planetaire ecologische ineenstorting."¹³

Voorstanders van dergelijk accelerationisme geloven niet dat iedereen in staat is tot opstand en verzet, of zelfs maar om onderdrukking en exploitatie te kunnen benoemen. Voor zover de accelerationistische ketterij ageert tegen heilige huisjes en opportunistische activistenprofessionals, doet ze dat effectief. Maar dat het accelerationisme nu ook zijn pijlen richt op allerlei vormen van verzet die nog niet het licht zouden hebben gezien, is het bewijs van zijn ongeduld. Het wijst langzame en reactieve verzetsvormen zoals vakbondsorganisaties, 'identiteitspolitiek' of lokale grassroots-interventies, resoluut van de hand. Daarvoor in de plaats zoekt het naar een nieuwe elite die de massa kan leiden met technisch vernuft en speculatieve prescripties. De meeste mensen kunnen zich echter niet anders dan lokaal of middels kleinschalige interventies politiseren. Het is de impasse van een tegenwoordigheid waarin grotere verhalen niet zozeer afwezig zijn als wel versplinterd in talloze moeizame onderhandelingen met kapitalistische eisen, een impasse die wellicht nog het best tot uitdrukking komt in de Engelse uitdrukking *arrested development*.

Dit gegeven wordt door veel recente bijdrages aan de accelerationistische hypothese simpelweg uitgesloten. De impasse wordt door

This given is quite simply neglected in many contributions to the accelerationist hypothesis. The current impasse is experienced by many as an quotidian and banal reality in which promises of social mobility, safeguarded labour, and self-fulfilment have been completely abolished, while the dominant reaction to the absence of utopianism is a rather peculiar meekness: a passive scepticism that can be explained in both progressive and conservative terms as apathy and depoliticisation (think, for instance, of leftist comments on the shrinking or disappearance of the political sphere). This impasse can also be understood through various genres: the 1990s already introduced the slacker syndrome, which seemed to affect the entire middle-class of most prosperous western societies, while in the meantime the so-called situation tragedies of directors like Andrea Arnold (*Red Road* and *Fish Tank*) or the brothers Dardenne, and the insurrection of pop by artists such as M.I.A. or the Wu-Tang Clan dealt with the myth of the levelling of welfare.¹⁴ Furthermore, nihilistic elements of a specific reading of postmodernity in culture were bypassed by what is commonly called a “new sincerity”, with literary figures such as David Foster Wallace, Dave Eggers, and Benjamin Kunkel in its vanguard.

All of these genres deal with the question of *why* experiences of banality and routine do not mobilize more people for a speculative futurism, or incite them to experiment with decoding escape routes. The question of why there still is so much distrust in alternative futurities should not only be asked to the managers of late capitalism. Even before people see the light of day, they have undergone various categories of subjectification: class, race, sex, nationality. The recent accelerationist heresy simultaneously exploits these numerous social reifications, and denies their mere existence. And then, all of the sudden, anti-capitalists can start to appreciate what they used to reject due to their political positions. While anti-capitalist resistance was previously instigated by a

velen juist ervaren als een alledaagsheid waarin de beloftes van opwaartse sociale mobiliteit, de vrijwaring van arbeid, en zelfverwezenlijking volledig uit het zicht verdwenen zijn, terwijl de dominante reactie op deze afwezige utopie een opmerkelijke gelatenheid is: een passief scepticisme dat zowel in progressieve als conservatieve zin uitgelegd kan worden met begrippen zoals apathie en depolitisering (denk bijvoorbeeld aan linkse commentaren op de krimpende of zelfs verdwenen politieke ruimte). Deze impasse kan op haar beurt vanuit verschillende genres begrepen worden: de jaren negentig van de vorige eeuw introduceerde al het slackersyndroom, waar de welvarende westerse middenklasse in toenemende mate aan scheen te lijden, terwijl mythes rondom welvaartsnivellering werden behandeld in de ‘situatietragedies’ van onder andere Andrea Arnold (*Red Road* en *Fish Tank*), de films van de gebroeders Dardenne en Ken Loach, of de insurrectie-pop van artiesten zoals M.I.A. en Wu-Tang Clan.¹⁴ Nihilistische elementen van een bepaalde interpretatie van postmoderne cultuur werden daarnaast doorbroken door een zogenaamde ‘nieuwe oprechtheid’, met literaire figuren als David Foster Wallace, Dave Eggers en Benjamin Kunkel in de voorhoede.

Deze genres zijn juist geïnteresseerd in de vraag waarom de geleefde banaliteiten van alledaagse sleur niet meer mensen op de been brengen voor een speculatief futurisme, of doen experimenteren met decoderende ontsnappingsroutes. De vraag waarom er nog steeds zoveel wantrouwen bestaat rondom alternatieve toekomsten moet niet alleen gesteld worden aan de managers van het grootkapitaal. Voordat mensen het licht zien, hebben ze talloze categorieën van subjectivering ondergaan: klasse, ras, sekse, nationaliteit. Het zijn deze sociale reïficaties waar de recente accelerationistische ketterij net zozeer van lijkt te profiteren als dat ze deze ontkent. En dan kunnen antikapitalisten ineens óók gaan houden van datgene wat in de bijbehorende politieke stellingname juist altijd verguisd wordt: waar voorheen de passie van antikapitalistische rebellie gevoed werd

genuine hate of the system, ever larger parts of the planetary middle class now see themselves forced to direct their arrows at something they have grown rather fond of. Civilians of overly developed societies simply *have no choice* but to be accelerationists, since they want to be able to pay their mortgages and own a second car.¹⁵ Accelerationism, however, sets them at ease: the deterritorialising of flesh and bytes is in fact the actualization of genuinely innovative forms of subjectivity – finally we got rid of humanism and all of its obsolete fictions of substance and stability!

If the recent accelerationism likes to identify itself with the eradicating and desubjectifying tendencies of late capitalism, it mostly seems to do so in order to regain hegemonic power. Williams and Srnicek write: “[w]e need to build an intellectual infrastructure [...] in the sense of requiring the construction not just of ideas, but of institutions and material paths to inculcate, embody and spread them”.¹⁶ Not much is needed, however, for the emergence of a new vocabulary: a basic infrastructure of schools, writers, publishers, and a herd of loyal epigones is sufficient for the announcement of a new intellectual community. But every community with these means is also capable of fooling itself into believing that it possesses a language that is entirely of its own making. First and foremost, the provocative tone of many accelerationist publications forces upon most of its readers an imaginary black list: if I still vote for a socialist party, then does my naive optimism still conform to the ideas that accelerationism tries to put into my head? And if I happen to long for a pre-industrial rurality, does that not simply turn me into a reactionary hillbilly? Such discomforts, for now, are the most important affect of both the manifest and the propaganda machine pumping accelerationist ideas into our universities and art academies.

The mere suggestion that both left-wing (Williams and Srnicek) and right-wing (Land) forms of accelerationism would exist, in this

door een oprechte haat voor het systeem, lijken nu steeds grotere delen van de planetaire middenklasse gedwongen hun pijlen te richten op iets waar ze juist veel van zijn gaan houden. Burgers in overontwikkelde samenlevingen moeten per definitie al accelerationist zijn om hun hypotheek en tweede auto te kunnen betalen.¹⁵ Accelerationisme stelt ons echter gerust: deterritorialisering van vlees en bytes is juist de realisering van oprecht vernieuwende vormen van subjectiviteit – eindelijk verlost van het humanisme en al haar achterhaalde ficties zoals substantie en stabiele grond!

Als het recente accelerationisme zich zo graag identificeert met de ontwrichtende en desubjectiverende neigingen binnen het laatkapitalisme, lijkt het dat in de eerste plaats te doen om hegemoniale macht te herwinnen. Srnicek en Williams schrijven: “We hebben een intellectuele infrastructuur nodig [...] in zoverre dat we niet slechts ideeën moeten construeren, maar ook de instituten en materiele wegen om ze in te prenten, belichamen en verspreiden.”¹⁶ Er hoeft echter weinig wonderbaarlijks aan te pas te komen om een nieuw vocabulaire het daglicht te doen laten zien: een doorsnee infrastructuur van scholen, schrijvers, uitgevers en een schare trouwe discipelen volstaat voor de afkondiging van een nieuwe intellectuele gemeenschap. Maar elke gemeenschap met zulke middelen is ook in staat zichzelf wijs te maken dat zij het daaraan voorafgaande bezit: een taal die haar volledig eigen is. De provocerende toon van veel accelerationistische publicaties dringt het gros van de lezers echter vooral een ingebeelde zwarte lijst op: als ik nog steeds stem op een socialistische partij, is zulk naïef optimisme dan nog wel te rijmen met de ideeën die me hier aangepreft worden? En als ik verlang naar een pre-industriële landerigheid, ben ik dan simpelweg een reactionaire provincialist? Dit ongemak is voorlopig het voornaamste effect van zowel het manifest als de accelerationistische propagandamachine die de ideeën in de spelonken van universiteiten en kunstacademies pompt.

Dat er links (Williams en Srnicek) en rechts (Land) accelerationisme bestaat, doet er in

respect, is of little relevance: the common denominator is still a genre that wraps its speculations around us like a transparent veil. Accelerationism repeatedly explains the conditions for progressive politics as a leap of faith and a feverish dream about the Great Outdoors – a bottomless black box logic. Such an accelerationism, in fact, should primarily be regarded as an experience of virulent vertigo.¹⁷ But just like a fly trapped in a glass jar is unaware of its own captivity, we will never be able to understand speculation for what it is.

In his *Negative Dialectics*, Theodor Adorno wrote: “The power of the status quo puts up the facades into which our consciousness crashes. It must seek to crash through them. That alone would free the postulate of depth from ideology. Surviving in such resistance is the speculative moment; what will not have its law prescribed for it by given facts transcends them even in the closest contact with objects.”¹⁸ According to Adorno, the speculative moment only breaks through the deadlock of the status quo when it does *not* let itself be misguided by the utopian promises made by the objects of that deadlock. Accelerationism toys with such promises, and in doing so forgets that capitalism only leads to *more* capitalism, while conceptualizing speculation is also doomed to endless lingering in the dark – whether this conceptualizing is done within or without epistemology, with or against dialectics, for or against morality, in a progressive or a conservative manner. The only calculation that is still beyond the shadow of a doubt is that the exhaustion of fossil fuels is approaching fast, and that a disastrous global warming of several degrees Celsius is imminent; an accelerationism of catastrophes to come. So what? What exactly is the problem here?

If there must be an opponent for the accelerationist hypothesis, then it is the progressive sceptic who reflects on the many deadlocks of the present time. The objection that acceleration then makes goes as follows: there is no time left for such doubt or

dit opzicht weinig toe: de gemene deler is nog steeds een genre dat al haar speculaties om ons heen wikkelt als een doorzichtige voile. Accelerationisme legt de voorwaarde voor een progressieve politiek herhaaldelijk uit als een sprong in de leegte en als een koortsdroom over het Grote Buiten – een bodemloze black-box-logica. Zulk accelerationisme laat zich eigenlijk nog het beste vertalen als een ervaring van virulente vertigo.¹⁷ Maar net zoals een vlieg zijn gevangenschap onder transparant glas nooit doorheeft, zullen wij er niet toe in staat zijn speculatie als zodanig te begrijpen.

Theodor Adorno schreef in de *Negatieve Dialectiek*: “De macht van het bestaande richt de façades op, waartegen het bewustzijn opbotst. Die moet het proberen stuk te slaan. Alleen dat zou het postulaat der diepte aan de ideologie uit handen rukken. In een dergelijk verzet overleeft het speculatieve moment: wat zich de wet niet laat voorschrijven door de gegeven feiten, transcendeert die zelfs nog in the nauwste voeling met de objecten.”¹⁸ Volgens Adorno doorbreekt het speculatieve moment de impasse van de status quo alleen wanneer het zich niet laat misleiden door de utopische beloftes die ons door de objecten van de impasse aangereikt worden. Accelerationisme koketteert echter met die beloftes en het vergeet zo dat kapitalisme alleen maar tot *nóg* meer kapitalisme leidt, terwijl het conceptualiseren van speculatie eveneens gedoemd is tot een eindeloze ongewisse duisternis – of dat nu binnen of buiten de epistemologie verloopt, met of tegen de dialectiek, voor of tegen de moraal, in progressieve of conservatieve zin. De enige calculaties die we inmiddels niet langer kunnen betwijfelen betreffen de uitputting van fossiele brandstoffen die in zeer rap tempo nadert en daarnaast dat een catastrofale klimaatopwarming van verscheidene graden Celsius hoogstwaarschijnlijk is; een accelerationisme van de komende catastrofe. En dan? Wat is dan eigenlijk nog het probleem?

Als er dan toch een tegenstander van de accelerationistische hypothese moet zijn, is het wel de progressieve scepticus die reflecteert op de vele impasses van tegenwoordigheid.

modesty, we can no longer afford the luxury of an autonomous space for reflection and contemplation. “Kitch Marxism”, as Reza Negarestani condescendingly calls it.¹⁹ But anyone who argues that doubt is purely reactionary, negates the immense progressive force that scepticism also contains. Doubt has many diverse and interesting usages: from anti-authoritarian and progressive thinkers to the many “de-acceleration” lifestyles that make a moral call to the very limitations of our knowledge, and the respect for finitude that these limitations entail. The objection that anti-capitalist scepticism is harmless because it refuses to take Promethean risks, then, could also be directed towards the accelerationist dispatch.²⁰ In the face of the absence of an original concept, speculation, whether it takes the guise of a prognosis, a model, or a bold science fiction story, is anything but a tempting or logical option.

And this is where the real conflict within the affirmative logic of recent accelerationism arises: a dialectic relation between speculation and scepticism. When I argue, for instance, that accelerationism is interesting mostly for white, well-educated males operating in social fields like the art academy or the university, then this is a sceptic side note commenting on the numerous reifications separating subjects from one another in a hermetically totalized world. The lack of a political anthropology – that is to say: a non-condescending and formally open theory of the political subject – in most contributions to the *#Accelerate* volume thus bypasses a series of fundamental questions: for *who* is the current impasse a problem? For *who* is this a matter of enlightenment or realization? *Who* will be responsible for the breakthrough?

The impasse of the infinite now is to be understood in anthropological terms, and not as an acid test for determining who is and who is not adequate for the crew of the accelerating spaceship.²¹ For if this is the direction that accelerationism is taking us, we will end up with new forms of authoritarian power, and a despotic entrance policy. Also, it is downright

Het bezwaar van accelerationisme luidt onmiddellijk: er is geen tijd meer voor zulke twijfel of bescheidenheid, laat staan de luxe van een buitenplaats waar reflectie en bezinning tot de mogelijkheden behoren. ‘Kitch marxisme’, zoals Reza Negarestani het denigrerend noemt.¹⁹ Maar wie stelt dat terughoudende twijfel louter reactionair is, ontkent de immens progressieve kracht die scepticisme ook behelst. Twijfel heeft zeer diverse en interessante toepassingen: van antiautoritaire en progressieve denkers tot aan legio ‘de-accelererende’ levenswijzen die juist een moreel beroep doen op onze gebrekkige kennis en het daaruit volgende respect voor eindigheid. Het verwijt dat antikapitalistisch scepticisme tandeloos is omdat het weigert Prometheaanse risico’s te nemen, kan omgekeerd ook de accelerationistische zendingsdrang aangerekend worden.²⁰ In de afwezigheid van ieder grondbeginsel is speculatie, of het nu gaat om prognose, model, of een sterk sci-fi-verhaal, allerminst een verleidelijke, laat staan een logische optie.

En dan komt de daadwerkelijke strijd bovendrijven in de affirmatieve logica van het recente accelerationisme: een dialectiek tussen speculatie en scepticisme. Wanneer ik bijvoorbeeld stel dat accelerationisme vooral interessant is voor hoogopgeleide blanke mannen in sociale velden zoals de kunstwereld of universiteit, dan is dat een sceptische voetnoot bij de talloze reïficaties die subjecten van elkaar scheidt in een hermetisch getotaliseerde wereld. Het gebrek aan een politieke antropologie – dat wil zeggen: een niet-denigrerende en formeel open theorie van het politieke subject – in de meeste teksten in de *#Accelerate* bundel gaat zo voorbij aan enkele cruciale vragen: voor wie is de impasse een probleem? Voor wie is dit een kwestie van verlichting dan wel bewustwording? Aan wie de taak tot doorbraak?

De impasse van een eindeloze tegenwoordigheid moet antropologisch begrepen worden, en niet als de vuurproef die bepaalt wie er nu wel of niet adequaat genoeg is als bemanning van het accelererende ruimteschip.²¹ Want als dit de algemene tendens is waar accelerationisme op aanstuurt, houden we nieuwe vormen

paternalistic to label emancipatory movements as moralistic or narrow-minded without properly taking heed of their history or their motivations.²² This way, possible alliances and moments for mutual learning are lost, ironically because these organizations, according to the accelerationists, refuse to enter into alliances.

To the designers who feel attracted to the accelerationist position, but already realize that capitalism's abstractions could not care less about most forms of life on this planet, or the ecosystems sustaining these forms of life, I implore you: free us from these elite cybernauts who are leading us into a future that they themselves have presented as largely uninhabitable.

THIJS WITTY is currently working on his PhD in cultural analysis at the UvA in Amsterdam.

Translation • Steyn Bergs

van autoritaire macht over, en een tirannieke toegangsbeleid. Het is daarnaast ronduit paternalistisch om emancipatoire bewegingen van de hand te doen als moralistisch dan wel kleinburgerlijk, zonder ook maar enige kennisname van hun voorgeschiedenis of motivaties te nemen.²² Zo worden mogelijke allianties en wederzijdse leermomenten opgegeven, ironisch genoeg met het verwijt dat dergelijke organisaties zelf weigeren allianties aan te gaan.

Voor ontwerpers die zich aangesproken voelen door de accelerationistische positie, maar reeds inzien dat kapitalistische abstractie geen donder geeft om het gros van de planetaire levensvormen en de fragiele ecosystemen die ze in stand houden, is er dit devies: bevrijd ons dan ook van elitaire cybernauten die ons afsturen op een toekomst die ze zelf grotendeels al hebben voorgesteld als onleefbaar.

THIJS WITTY promoveert in culturele analyse aan de Universiteit van Amsterdam.

ENDNOTES

- 1 • By the “short twentieth century” I mean the period that started in 1914.
- 2 • Speculative realism was the name Ray Brassier gave to a breakthrough in continental philosophy that was first publicly articulated during a conference in 2007 at Goldsmith’s in London. Speculative realism calls for a rupture from an essentially Kantian understanding of the world, in which the freedom of human knowledge and cognition are restricted and where the emphasis is on the limitations of cognitive capacities. For more about speculative realism, see the influential article by Quentin Meillassoux, *Après la Finitude*, Paris: Seuil, 2006. Also, see the ongoing discussions in the British publication *Collapse*, Falmouth: Urbanomic Press.
- 3 • In the *Grundrisse*, Marx already noted that the steady automation process would lead to a surplus of variable capital, that is to say, of human labourers. Ian Hamilton Grant describes the historic development of this replacement as follows: “Whereas in Marx’s modernity, machines were ‘organs of the human brain, created by human hand’, [...] they now form ‘a second and even more complex cortex’, constantly reformatted for the immanent retranscription of the will through runaway technology.” Iain Hamilton Grant, ‘LA 2019: Demopathy and Xenogenesis’, in: Armen Avanessian and Robin Mackay (eds.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, p. 285.
- 4 • Nick Land, ‘Circuitries’ in: Armen Avanessian and Robin Mackay (eds.), op. cit. (note 3), p. 256.
- 5 • Gilles Deleuze and Félix Guattari, *L’Anti-Oedipe*, (1972), trans. by Robert Hurley, Seem Mark, and Helen Lane as *Anti-Oedipus*, Minneapolis: University of Minnesota Press, 1983, p. 239.
- 6 • See Benjamin Noys, *The Persistence of the Negative. A Critique of Contemporary Continental Theory*, Edinburgh: Edinburgh University Press, 2010. Ever since, Noys has been working on a range of critiques of accelerationism on his blog (leniency.blogspot.nl), and in October this year a volume of essays appeared under the title *Malign Velocities: Accelerationism and Capitalism*, published by Zero Books.
- 7 • Armen Avanessian and Robin Mackay, ‘Introduction’ in: *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, op. cit. (note 3), p. 4.
- 8 • See Malcom Harris’s comments on the *#Accelerate*-reader in *The New Inquiry*. Accessed online through thenewinquiry.com/essays/turn-down-for-what/. Williams and Srnicek, however, are quite clear in their conceptions of an accelerationist politics: “We believe that any post-capitalism will require post-capitalist planning. The faith placed in the idea that, after a revolution, the people will spontaneously constitute a novel socioeconomic system that isn’t simply a return to capitalism is naïve at best, and ignorant at worst. To further this, we must develop both a cognitive map of the existing system and a speculative image of the future economic system”, Alex Williams and Nick Srnicek, ‘#Accelerate: Manifesto for an Accelerationist Politics’ in: Armen Avanessian and Robin Mackay (eds.), op. cit. (note 3), p. 356.

EINDNOTEN

- 1 • Onder ‘korte 20^e eeuw’ wordt de eeuw sinds 1914, WO I, verstaan.
- 2 • Speculatief realisme was de provisorische term die filosoof Ray Brassier gaf aan een doorbraak in continentale filosofie, voor het eerst publiekelijk geformuleerd tijdens een conferentie in 2007 aan Goldsmiths in Londen. Speculatief realisme pleit voor een breuk met Kantiaanse wereldbegrippen, waar de nadruk ligt op de grenzen van het denkvermogen en de vrijheid van menselijke kennis en cognitieve doorgaans ingeperkt worden. Zie voor meer hierover een invloedrijk essay van Quentin Meillassoux, *Après la Finitude*, Parijs: Seuil, 2006. Zie ook de lopende discussies in de Britse publicatie *Collapse*, Falmouth: Urbanomic Press.
- 3 • Marx merkte in de *Grundrisse* al op dat gestage automatisering zal leiden tot een overschot aan variabel kapitaal, dat wil zeggen: menselijke arbeiders. Iain Hamilton Grant omschrijft de historische ontwikkeling van deze vervanging als volgt: “Whereas in Marx’s modernity, machines were ‘organs of the human brain, created by human hand’, [...] they now form ‘a second and even more complex cortex’, constantly reformatted for the immanent retranscription of the will through runaway technology.” Iain Hamilton Grant, ‘LA 2019: Demopathy and Xenogenesis’, in: Armen Avanessian en Robin Mackay (red.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, p. 285.
- 4 • “[T]he high road to thinking no longer passes through the deepening of human cognition, but rather through a becoming inhuman of cognition, a migration of cognition out into the emerging planetary technoscientific reservoir, into ‘dehumanised landscapes ... emptied spaces’ where human culture will be dissolved.” Nick Land, ‘Circuitries’, in: Armen Avanessian en Robin Mackay (red.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, p. 256.
- 5 • “[W]hich is the revolutionary path? [...] To withdraw from the world market? [...] Or might it be to go in the opposite direction? To go still further, that is, in the movement of the market, of decoding and deterritorialization?” Gilles Deleuze and Félix Guattari, *L’Anti-Oedipe*, (1972), vert. door: Robert Hurley, Seem Mark, and Helen Lane as: *Anti-Oedipus*, Minneapolis: University of Minnesota Press, 1983, p. 239.
- 6 • Zie Benjamin Noys, *The Persistence of the Negative. A Critique of Contemporary Continental Theory*, Edinburgh: Edinburgh University Press, 2010. Sindsdien heeft Noys gewerkt aan diverse kritieken omtrent accelerationisme op zijn blog (<http://leniency.blogspot.nl>) en verscheen in oktober 2014 een bundel essays *Malign Velocities: Accelerationism and Capitalism* bij Zero Books.
- 7 • “[A]ccelerationism is the name of a political heresy: the insistence that the only radical political response to capitalism is not to protest, disrupt, or critique, but to accelerate and exacerbate its uprooting, alienating, decoding, abstractive tendencies.” Armen Avanessian en Robin Mackay, ‘Introduction’, in: Armen Avanessian en Robin Mackay (red.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, p. 4.
- 8 • Zie het commentaar van Malcolm Harris op de *#Accelerate* reader in *The New Inquiry*: <http://thenewinquiry.com/essays/>

- 9 • op. cit. (note 3), p. 359.
- 10 • It is remarkable, by the way, that this is where they argue the split is located: Occupy, for instance, employed the abstractions of global communication in an exemplary manner, and many of its participants were well-acquainted with the grammatics of the society of the spectacle. Furthermore, there were many internal critiques of horizontality and unmediated political decision-making. See Jodi Dean, 'Occupy Wall Street: after the anarchist moment', *Socialist Register*, Vol. 49 (2013) and Rodrigo Nunes, *Organisation of the Organisationless*, London: MetaMute Press, 2013.
- 11 • Williams and Srnicek, op. cit. (note 8), p. 361.
- 12 • Ibid. p. 354.
- 13 • Ibid. p. 362.
- 14 • I borrow the term 'situational tragedy' from Lauren Berlant. See her book *Cruel Optimism*, Durham: Duke University Press, 2011.
- 15 • See Franco Berardi, 'Accelerationism Questioned from the Point of View of the Body', *e-flux*, 13 November 2013. Accessed through: <http://eflux.com/journal/accelerationism-questioned-from-the-point-of-view-of-the-body/>, on 12 November 2014.
- 16 • Williams and Srnicek, op. cit. (note 8), p. 359.
- 17 • The most adequate articulation was that of Hito Steyerl, whose contribution to *Accelerationism: a symposium on tendencies in capitalism* in Berlin consisted of a submitted video work, accompanied by the following description: "The author wishes to personally insult anyone attracted by accelerationism by calling it a bout of dead white Ferrari envy, dripping from head to toe with stale testosterone."
- 18 • Theodor Adorno, *Negative Dialectics*, London: Continuum, 1973, p. 17.
- 19 • See Negarestani's contribution to the reader: 'Labour of the Inhuman' in: op. cit. (note 3), 425-466.
- 20 • Mackay and Avanesian write in a condescending tone: "[E]stablished Left political thinking [...] patently fails to offer the alternative it insists must be possible, except in the form of counterfactual histories and all-too-local interventions into a decentred, globally-integrated system that is at best indifferent to them." Avanesian and Mackay, op. cit. (note 7), p. 5.
- 21 • This objection is productively articulated by Antonio Negri (who, in fact, wrote one of the little truly reflexive texts in the volume) as follows: "We should not forget to open up another theme: the production of subjectivity, the agonistic use of passions, and the historical dialectics this opens against capitalist and sovereign demand." Antonio Negri, 'Reflections on the Manifesto', in: Armen Avanesian and Robin Mackay (eds), op. cit. (note 3), p. 378.
- 22 • Mark Fisher's essay 'Exiting the Vampire Castle' and the debates on identity politics and so-called leftist moralizing it generated, are exemplary of this animosity. Mark Fisher, 'Exiting the Vampire Castle', *The North Star*, 22 November 2013. Accessed through: thenorthstar.info, 7 November 2014.
- turn-down-for-what/. Williams en Srnicek zijn echter vrij duidelijk omtrent hun opvattingen over een accelerationistische politiek: "We believe that any post-capitalism will require post-capitalist planning. The faith placed in the idea that, after a revolution, the people will spontaneously constitute a novel socioeconomic system that isn't simply a return to capitalism is naïve at best, and ignorant at worst. To further this, we must develop both a cognitive map of the existing system and a speculative image of the future economic system." Alex Williams & Nick Srnicek, '#Accelerate: Manifesto for an Accelerationist Politics', in: Armen Avanesian en Robin Mackay (red.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, p. 356.
- 9 • "We do not present any particular organisation as the ideal means to embody these vectors. What is needed [...] is an ecology of organisations, a pluralism of forces, resonating and feeding back on the comparative strengths." Idem, p. 359.
- 10 • Het is overigens opmerkelijk dat de spagaat hier geïdentificeerd wordt: zo bediende Occupy zich op voorbeeldige wijze van de abstracties van globale communicatiekanalen en waren talloze deelnemers zeer geletterd in de grammatica van de spektakelmaatschappij, en er bovendien talrijke interne kritieken werden geformuleerd op horizontalisme en ongediëerde politieke besluitvorming. Zie bijvoorbeeld: Jodi Dean, 'Occupy Wall Street: after the anarchist moment', in: *Socialist Register*, Vol. 49 (2013) en Rodrigo Nunes, *Organisation of the Organisationless*, Londen: MetaMute Press, 2013.
- 11 • "[I]mprovisatory and capable of executing a design through a practice which works with the contingencies it discovers only in the course of its acting, in a politics of geosocial artistry and cunning rationality." Williams en Srnicek, op. cit. (noot 8), p. 361.
- 12 • "The most important division in today's Left is between those that hold to a folk politics of localism, direct action, and relentless horizontalism, and those that outline what must become called an accelerationist politics at ease with a modernity of abstraction, complexity, globality, and technology." Idem, p. 354.
- 13 • "The choice facing us is severe: either a globalised post-capitalism or a slow fragmentation towards primitivism, perpetual crisis, and planetary ecological collapse." Idem, p. 362.
- 14 • De term situatietragedie leen ik van Lauren Berlant. Zie haar boek *Cruel Optimism*, Durham: Duke University Press, 2011.
- 15 • Zie Franco Berardi, 'Accelerationism Questioned from the Point of View of the Body', *e-flux*, 13 november 2013. Geraadpleegd via <http://www.e-flux.com/journal/accelerationism-questioned-from-the-point-of-view-of-the-body/>, op 12 november 2014.
- 16 • "[W]e need to build an intellectual infrastructure [...] in the sense of requiring the construction not just of ideas, but of institutions and material paths to inculcate, embody and spread them." Williams en Srnicek, op. cit. (noot 8), p. 359.
- 17 • De beste formulering komt van Hito Steyerl, wiens bijdrage tijdens *Accelerationism: a symposium on tendencies in capitalism* in Berlijn bestond uit een ingezonden videowerk, met een begeleidende omschrijving

- die luidde: “The author wishes to personally insult anyone attracted by accelerationism by calling it a bout of dead white Ferrari envy, dripping from head to toe with stale testosterone.”
- 18 • “The power of the status quo puts up the facades into which our consciousness crashes. It must seek to crash through them. That alone would free the postulate of depth from ideology. Surviving in such resistance is the speculative moment; what will not have its law prescribed for it by given facts transcends them even in the closest contact with objects.” Theodor Adorno, *Negative Dialectics* (1973), trans. by Michel van Nieuwstadt as: *Negatieve Dialectiek*, Zoetermeer: Clement, 2014, p. 27.
- 19 • Zie Negarestani’s bijdrage in de reader: ‘The Labour of the Inhuman’, in: Armen Avanessian en Robin Mackay (red.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, pp. 425-466.
- 20 • Mackay en Avanessian schrijven hierover in denigrerende toon: “[E]stablished Left political thinking [...] patently fails to offer the alternative it insists must be possible, except in the form of counterfactual histories and all-too-local interventions into a decentred, globally-integrated system that is at best indifferent to them.” Mackay en Avanessian, op. cit. (noot 7), p. 5.
- 21 • Dit bezwaar wordt door Antonio Negri (overigens een van de weinige daadwerkelijk reflexieve teksten in de bundel) op constructieve wijze als volgt geformuleerd: “we should not forget to open up another theme: the production of subjectivity, the agonistic use of passions, and the historical dialectics this opens against capitalist and sovereign demand.” ‘Reflections on the Manifesto’, in: Armen Avanessian en Robin Mackay (red.), *#Accelerate. The Accelerationist Reader*, Falmouth: Urbanomic Press, 2014, p. 378.
- 22 • Mark Fisher’s essay ‘Exiting the Vampire Castle’ en de discussies die het losmaakte over ‘identiteitspolitiek’ en zogenaamd links gemoraliseer, is illustratief voor deze animositeit. Mark Fisher, ‘Exiting the Vampire Castle’, *The North Star*, 22 november 2013. Geraadpleegd via: thenorthstar.info, op 7 november 2014.